

mAG

930309

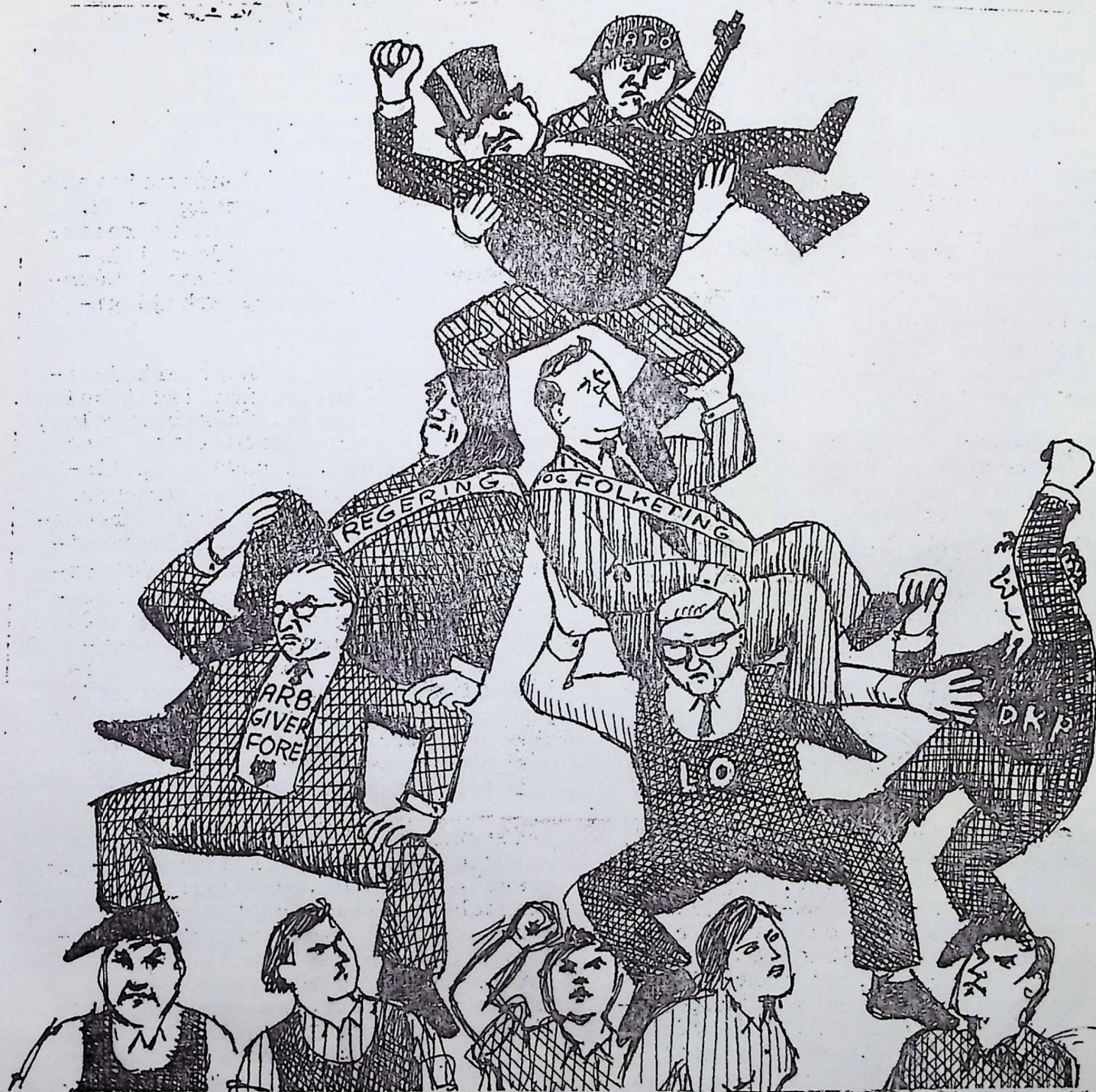
ARBEJDER BLADET

AALBORG UNIVERSITETSCENTRUM
Universitetsbiblioteket

1. årg. nr. 3

februar/marts 1970

INDHOLD

Danske arbejdere i kamp-
og "arbejder" partiernes
mangøvrer..... s. 2

Kildeskat - til glæde for hvem.. s. 9

Brev fra er

Drastisk for
vilkårene i

Hvorfor ARE

Aalborg Universitetsbibliotek

530011123766

DANSKE ARBEJDERE I KAMP

og "arbejder"partierne manøvrer

Det revolutionære opsving, som i disse år finder sted i verdensmålestok, er nu også for alvor nået til Danmark. I løbet af 1969 voksede de lokale strejker stærkt i antal, og i den sidste tid er alle disse lokale aktioner smeltet sammen til en landsomfattende bevægelse af dimensioner, som ikke er set siden 1956 herhjemme.

Kommunevalget og andre sider af det borgerlige demokrati bliver stillet i skyggen af arbejderne kamp. Erfaringerne fra tidligere siger tydeligt, at de borgerlige rettigheder såsom stemmeretten kun er formelle rettigheder, som ikke på nogen væsentlig måde betyder en indskrænkning af borger-skabets magtpositioner. Kun den direkte kamp på tværs af de "demokratiske" regler kan give resultater. Det er i erkendelse heraf, at arbejderklassen i dag er i bevægelse.

Begivenhederne begyndte især på B&W-øen, hvor arbejderne den 21. januar gik i strejke. Dagen efter gik ca. 2000 B&W-arbejdere i demonstration mod såvel arbejdsgiverne som mod ledelsen i deres eget fagforbund, metalarbejderforbundet. Der opstod straks panikstemning i metalarbejderforbundets ledelse; men selv med "den stærke smed" Hans Rasmussen i spidsen kunne det ikke dæmme op for bevægelsen. I de efterfølgende dage bredte strejkebølgen sig ud over hele landet med deltagelse af flere tusinde arbejdere. Bevægelsens styrkecenter lå hos værftarbejderne, og på opfordring af disse deltog

30.000-40.000 i en landsomfattende 24 timers strejke mandag den 2. februar. Ugen efter demonstrerede mere end 10.000 arbejdere i København og 1000 arbejdere i Odense mod regeringen og arbejdsgiverne.

Bevægelsen i den danske arbejderklasse er et naturligt led i hele den internationale folkebevægelse, og den vil vokse frem i takt med denne. I Asien, Afrika og Latinamerika trænger folkenes væbnede kampe det imperialistiske verdenssystem tilbage. Samtidig intensiveres arbejderklassens og det arbejdende folks kampe på den imperialistiske hjemmefront. Det af USA ledede imperialistiske verdenssystem, som den danske kapitalisme er en uadskillig del af, trænges nu hurtigt op i en krog og forsøger forgæves forskellige desperate manøvrer for at redde sig fra det endelige nederlag.

I Vesteuropa begyndte det seneste opsving især med den franske "maj-revolte" i 1968, og siden har massebevægelsen bredt sig til så godt som alle vesteuropæiske lande. I 1969 var det de italienske arbejdere og revolutionære dele af befolkningen, som stod forrest i den vesteuropæiske kampfront. I løbet af samme år bredte bevægelsen sig også til Skandinavien.

Selv om de krav, de strejkende og demonstrerende ofte stiller i begyndelsen af sådanne bevægelser, blot drejer sig om småforbedringer ovenpå kapitalismens grundlæggende uretfærdigheder, vil bevægelsen uvægerligt, efterhånden

som den griber om sig, rette sig mod selve kapitalismens grundlag.

"ARBEJDER"PARTIERNE OG DERES ROLLE UNDER KAPITALISMEN.

I en sådan situation vil kapitalistklassen benytte ethvert middel for at redde skindet. Den vil søge at mobilisere alle sine håndlangere i arbejderbevægelsen for ad denne vej at sabotere den indfra. Samtidig holdes dens militær og politi i beredskab, hvis denne første metode ikke lykkes.

Lederne af Socialdemokratiet, SF og DKP samt deres pålidelige undersætter ude omkring i fagforeningerne og på arbejdspladserne har gennem hele den "fredelige" periode optrådt som kapitalismens trofaste lejesvende. Socialdemokratiet har skabt og de to øvrige partier har godkendt og tilpasset sig hele det bureaukratiske fagforeningsapparat og det fagretslige system, hvis egentlige formål er at båndlægge arbejdernes kampmuligheder og derigennem skabe "fred" på arbejdsmarkedet. Vil man vurdere de tre "arbejder"partiers handlinger og især motiverne her-

KÆRE LÆSER.

Kritik og kommentarer fra læserne af såvel artiklernes indhold som opsætningen samt forslag til forbedringer er vort væsentligste middel til at gøre ARBEJDERBLADET bedre.

Vi har allerede modtaget megen kritik af de to første numre, og vi ser gerne, at mange flere vil deltage heri fremover. Uden en aktiv læserkreds vil intet tidskrift kunne udvikle sig.

Vi modtager også gerne forslag til artikelemner.

med i den nuværende "urolige" periode, er det nødvendigt at se det hele i sammenhæng med deres stilling i den foregående "fredelige" periode.

Det forstenede Socialdemokratiet.

Ledelsen i fagbevægelsen har altid ligget i socialdemokratiske hænder. Dette parti må derfor betragtes som hovedansvarlig for fagbevægelsens svigten. Vi beskrev i den folder: "Fagbevægelsen og kapitalismen", som var vedlagt januarnummeret af ARBEJDERBLADET, hvordan den socialdemokratiske LO-top af alle kræfter forsøgte at præge hele fagforeningssystemet helt ned til tillidsmanden med deres samarbejdspolitik overfor arbejdsgiverne. Det er med held lykkedes de socialdemokratiske ledere at gøre hele fagbevægelsen til et underordnet led i det socialdemokratiske folketingsarbejde, som bestandigt har stået i centrum for deres opmærksomhed.

Efterhånden som de socialdemokratiske ledere blev opslugt af arbejdet på Christiansborg, mistede de totalt følingen med, hvad der foregik på arbejdspladserne. I partiet findes der mange faglige tillidsfolk med nogen kendskab til arbejdspladserne; men da partilederne ikke rådfører sig med dem, kommer den nuværende bevægelse helt bag på dem.

De har ikke kunnet fornemme, at den voldsomme vækst af lokale arbejdsnedlæggelser sidste år her i landet og de voksende arbejderkampe i det øvrige Europa var et forvarsel om udviklingen herhjemme. Uden at tænke på følgerne kørte de derfor hårdt frem mod den fremvoksende "uro" og "ulovlige" strejker og lod arbejdsretten tage sig af dem. De mente ligesom arbejdsgiverne, at trusler og store bøder som straf var det bedste middel til at fratage arbejderne kamplysten. Derfor har Socialdemokratiet ikke haft nogen mulighed for at gribe ledelsen af den nuværende bevægelse. Men borgerskabet har et andet kort i hånden klart til udspil: DKP.

Danmarks kommunistiske Parti - parat til aktion.

Lige siden 2. verdenskrig har DKP-ledelsens højeste ønske været en sammenslutning eller i det mindste et nøje samarbejde med Socialdemokratiet. Kort efter besættelsen var der direkte forhandlinger mellem de to partiers ledelser om sammenslutning; men det viste sig hurtigt at være en skinmanøvre fra Socialdemokratiets side i en situation, hvor DKP havde en betydelig tilslutning i befolkningen. De talrige frierier siden da er totalt blevet afvist af Socialdemokratiet.

I 1960 gled DKP ud af folketinget, og dets valgparole: "Arbejderflertal, men med kommunister" har hverken slået an hos vælgerne eller hos socialdemokraterne. I fagbevægelsen har DKP dog bevaret stærke positioner, uden at partiet dog på nogen måde har benyttet sin styrke til at skabe en fagopposition mod den socialdemokratiske LO-top. Tværtimod, i forsøget på at indsmigre sig hos socialdemokraterne opfordrede de bestandigt til at stå sammen om den "valgte" ledelse i LO. Ud over den faglige styrke har DKP bevaret et partiapparat, som i medlemsaktivitet langt overstiger de to øvrige "arbejder"partier.

Hvordan skal DKP's rolle vurderes? Lenins analyse af karakteren af opportunisten⁺) i det tyske socialdemokrati før 1. verdenskrig kan hjælpe til at belyse dette

⁺) En opportunist antager i en given situation de standpunkter, som anses for at være mest gunstige for hans bestræbelser. Leder opportunisten et arbejderparti, vil dette parti svinge vilkårligt med situationer og derfor lede arbejderklassens kamp på vildspor. Kun hvis partiet står fast på de revolutionære principper i enhver situation, vil det målbevidst kunne lede arbejderklassen til sejr.

spørgsmål for os i dag. Det tyske socialdemokrati var opdelt i tre fløje, højre, centrum og det revolutionære venstre. Hvilken fløj foretrak de mest fremsynede dele af det tyske borgerskab? Det var ikke, som man umiddelbart ville tro, fløjen længst til højre. En tysk socialdemokrat gav i et af borgerskabets reaktionære tidsskrifter udtryk for det synspunkt, som disse dele af borgerskabet og de mest bevidste opportunistere ellers holdt for sig selv:

"Det (Socialdemokratiet) bør bevare sin karakter af arbejderparti med socialistiske idealer, thi den dag, det mister dem, vil et nyt parti opstå, som under en mere radikal form vil genoptage det forkastede program" (citeret fra Lenin, Udv. Værker, forlaget Tiden, bind 6, side 39/40).

Det danske socialdemokrati er gledet længere til højre, end denne skribent ville have anset for taktisk klogt. Derfor behøver det danske borgerskab et "arbejder"-parti, som i ord står længere til venstre end Socialdemokratiet.

Et sådant parti er DKP. Behovet for dette parti har også været til stede i den "fredelige" periode. DKP har kunnet opfange en stor del af de fagoppositionelle kræfter, for hvem Socialdemokratiet var gået for langt til højre. Derigennem har det kunnet forhindre, at disse fandt sammen på et revolutionært grundlag. Derudover har DKP med sin faglige styrke og sit forholdsvis store partiapparat ligget parat til aktion, når situationen krævede det. Og det gør den i dag.

Socialistisk Folkeparti.

For helhedens skyld omtales kort SF. Op til 1958 var Aksel Larsen formand for DKP og den hovedansvarlige for partiets halehængspolitik overfor Socialdemokratiet. Hvad Aksel Larsen ikke opnåede i DKP, opnåede han i det SF, han dannede efter bruddet med DKP, nemlig at blive accepteret af de social-

demokratiske ledere. Siden ægteskabet mellem Socialdemokratiet og SF har SF ikke kunnet spille nogen selvstændig rolle hverken i fagbevægelsen eller i folketinget.

HVORDAN ARBEJDER OPPORTUNISMEN I OPSVINGSPERIODER?

I en situation som i dag, hvor arbejdermasserne er i bevægelse, må opportunisterne arbejde efter en bestemt plan for at kunne tjene borgerskabet på rette måde. Denne plan ser således ud:

Så snart man mærker kampvilje hos arbejderklassen og de første tegn på bevægelse viser sig, må opportunisterne tilslutte sig bevægelsen, søge at opstille fængende paroler og på andre måder vise sig som foregangsmænd i kampen. På denne måde kan disse opportuniste vinde ledelsen i bevægelsen, hvorefter der begynder et tålmodigt arbejde med at konsolidere de opnåede positioner, samtidig med at de med forskellige midler forsøger at få bevægelsen til at løbe ud i sandet. Dette sker ved at dreje opmærksomheden hen i retning af mindre og "ufarlige" krav, hvor arbejdsgiverne udmærket kan give efter uden at det i nogen væsentlig grad beskadiger den kapitalistiske maskine. Ved at opportunisterne i starten sætter en stor bevægelse i gang, samtidig med at de forhindrer opnåelse af noget virkeligt resultat, kan de trætte den kæmpende arbejderklasse

og sprede mismod, hvorved kampviljen vil dø ud.

KUN DKP KAN FØLGE PLANEN!

Både folketingsarbejdet og den stærke bureaukratisering i LO har gjort de socialdemokratiske ledere så forbenede, at de ikke er i stand til at følge denne mest gunstige taktik. De slog derfor bak straks bevægelsen viste sig og gik imod den såvel i ord som i handling. "Vi kommer ingen vegne med vilde, spontane og ulovlige strejker" (her citeret fra LØN OG VIRKE, 1970 nr. 2) lyder det gentagne gange fra de socialdemokratiske ledere. De sætter sig derved ubetinget uden for bevægelsen. Da opportunismen kun er effektiv indenfor en bevægelse, måtte DKP spilles ud.

DKP-lederne kunne snuse sig til, at noget nyt var i gærde, og tog i december 1969 initiativet til en sammenkaldelse af "33 københavnske fagforeningsformænd og fællestillidsmænd". Midt i januar 1970 udsendte disse en indbydelse til en "faglig konference" den 14-15. februar til tillidsmænd og fagforeninger på tværs af den etablerede fagforeningsstruktur. Konferencen blev afholdt under fuld kontrol af dens DKP-dirigenter. Til ledelse af den videre udvikling blev der nedsat et 15 mands udvalg.

Dette initiativ betød en tilsyneladende kursændring for DKP. Hidtil havde politikken været "enhed i arbejderbevægelsen", hvilket i praksis skulle betyde, at alt

DKP spilles ud.

måtte foregå gennem LO-ledelsen. Der har været en betydelig opposition i DKP imod denne politik. Men ledelsen lod sig først "overbevise" da situationen på arbejdspladserne nødvendiggjorde en kursændring. I modsat fald ville bevægelsen have løbet forbi DKP på samme måde, som den er løbet forbi Socialdemokratiet og SF. Men en nærmere undersøgelse af kendsgerningerne omkring DKP's "kursændring" viser, at der blot er tale om en taktisk manøvre; målsætningen er præcis den samme som tidligere.

Den ene af de paroler, som DKP benyttede som middel til at komme frem i ledelsen af den igangværende bevægelse, var parolen mod den borgerlige regering. Den anden drejer sig om øjeblikkelige lønstigninger ("En krone mere i timen"). Begge paroler er indeholdt i de "33 københavnske fagforeningsformand og fællestillidsmænds" indbydelse:

"Vi må finde veje, der sikrer erstatning for den forringelse af reallønnen, som arbejdsgiverne ved hjælp af den borgerlige regering har fået gennemført."

Forsøget på at give den borgerlige regering skylden er en direkte afledningsmanøvre. Den borgerlige regering fører den samme politik, som en socialdemokratisk regering ville have ført (og førte i sin tid). Den faldende realløn skyldes, at arbejdsgiverne og LO-pamperne i fællesskab gør, hvad de kan for at holde arbejderens lønkrav tilbage. Da Socialdemokratiet gerne vil tilbage til taburetterne igen, tøver det ikke med at tage tråden op og give den borgerlige regering skylden: "Uroen på arbejdspladserne skyldes regeringens politik" lyder det i fællesskab fra Socialdemokratiet og dets "venstre-fløj" SF.

Parolen om lønforhøjelser er i sig selv ikke politisk forkert. Det er naturligt for arbejderne at kæmpe for øjeblikkelige lønforhøjelser, og det er korrekt også at gøre det i den nuværende situation; men i DKP's tilfælde er kravet et led i det større taktiske

Da vi naturligvis ønsker så mange læsere som muligt, opfordrer vi dig til at sende os navn og adresse på eventuelle interesse-rede.

Du kan også modtage flere eksemplarer af ARBEJDERBLADET på samme abonnement.

spil, som er beskrevet i det følgende.

Ved hjælp af initiativet med den "faglige konference", parolerne og øvrige initiativer på lokalt plan fra DKP-medlemmer (herunder kan nævnes sømandenes fagforeningsformand Preben Møller Hansens pop-aktion, da han med nogle få arbejdere "besatte" rederiforeningens kontor) er det lykkedes DKP at komme i spidsen for bevægelsen.

Med hvilket formål tog DKP ledelsen? En gennemgang af partiets udtalelser i LAND OG FOLK om situationen besvarer dette spørgsmål.

INVITATIONERNE TIL SOCIALDEMOKRATIET OG LO.

Det er især L&F's behandling af de forbenede socialdemokratiske ledere, som klargør DKP's motiver. Gennem en hel historisk periode har disse begået et åbenlyst forræderi mod arbejderklassen. Dette undlader L&F at nævne nu, da partiet for første gang i lang tid forsøger en spag opposition imod Socialdemokratiet. I stedet antager kritikken former som:

"Skal den begyndende tillidskrise til fagbevægelsens topfolk og deres politik ikke slå ud i lys lue og ødelægge masser af de muligheder, der er for at få placeret fagbevægelsen og dens medlemmer i centrum for en samfundsudvikling, der peger i en anden retning end regeringens, så er det på tide at sadle om" (L&F, 28/1 side 2).

DKP hævder at bygge på Lenins lære. Men Lenin har klart i sine

analyser afsløret de socialdemokratiske ledere som borgerskabets agenter i arbejderbevægelsen. Men DKP-lederne tør ikke sige dette. I stedet kritiserer de Socialdemokratiet for at stille sig udenfor bevægelsen og opfordrer det direkte til at "sadle om" og tilslutte sig. I L&F d. 10/2 gøres det endnu tydeligere i en lederartikel under overskriften: "Organisationerne må med", og opfordringerne gentages ofte med mange forskellige variationer.

DKP's invitationer til Socialdemokratiet fremgår yderligere af den behandling, L&F giver den mest trængte LO-leder, smedeformanden Hans Rasmussen. Da B&W-arbejdernes demonstration den 22/1 rettede sig direkte imod hans eget smedeforbund, så Hans Rasmussen sig nødsaget til at bøje af. Han forsøgte at få den socialdemokratiske gruppe i folketinget til at fremsætte lovforslag om lønforhøjelser, hvilket naturligvis straks blev afvist. Nu kan han afvise kritikken imod sin egen person med et: "Jeg har jo forsøgt", samtidig med at han forsøger at kaste ansvaret videre til sine partifæller. Hans manøvre er så åbenlys, at L&F selv i referatet af manøvren i folketinget kommer til at fremsætte den korrekte vurdering (L&F, d. 23/1, s. 6). Men i lederartiklen dagen efter står der:

"Smedeforbundets formand Hans Rasmussen har indset, at der er hold i kravet om en krone mere i timen. Hans forslag til at opnå kronen i folketinget var dog et fejlskud".

Det eneste, Hans Rasmussen har indset, er, at hvis han ikke bøjer lidt af for strømmen, vil han blive væltet omkuld. Han står fast med begge ben på borgerskabets side i klassekampen - uanset, hvilke taktiske manøvrer han måtte foretrække. Men det tør DKP-lederne ikke sige af frygt for at fornærme "den stærke smed" og dermed afskære samarbejdsmulighederne fremover.

Med denne lille smagsprøve kan man tydeligt forestille sig, hvad DKP-lederne vil gøre, når Socialdemo-

kratiet som helhed på grund af et yderligere opsving i bevægelsen i arbejderklassen føler sig presset til at skifte standpunkt.

Men Socialdemokratiet har endnu ikke ladet sig lokke af DKP. Det fortsætter med at hetze mod de "ulovlige" strejker og giver ligesom Lauge Dahlgård og andre borgerlige repræsentanter "kommunisterne" skylden for det hele. DKP-lederne er naturligvis ikke utilfredse med den reklame, som kan hjælpe partiet ved kommunevalget og til et comeback ved næste folketingsvalg, som situationen måske vil fremtvinge i nær fremtid. Af frygt for at ikke alle skal få øje på DKP's rolle, bliver alle disse angreb refereret i LAND OG FOLK samtidig med, at de bliver benyttet som anledning til at prale:

"Arbejdspladsernes kamp for en krone mere i timen standses ikke af, at både borgerlige og socialdemokratiske politikere og aviser bahker løs på propagandatrommen med, at det er kommunisterne, der har inspireret til lønkampen. Hvor rigtigt det end er, så er det lige så rigtigt, at kampen for en krone er blevet alle arbejdernes parole" (L&F, 24/1, s. 2).

KONKLUSION.

Den danske arbejderklasse er ved at vågne op til kamp; de seneste begivenheder er forspillet til en langt mere omfattende kamp, som vokser frem i takt med arbejderklassens og folkenes kampe i vore europæiske nabolande og den øvrige verden. Ihærdige opportuniste af forskellige afskygninger forsøger forgæves at dæmme op for bevægelsen.

Lederne af DKP - det mest "venstreorienterede" af de opportunistiske "arbejder"partier - har været hurtigst til at fornemme det nye. Det blev derfor DKP, som tog de første landsomfattende initiativer såvel som mange af de lokale med det resultat, at ledelsen i bevægelsen tilgik DKP.

DKP-ledernes formål med at erobre ledelsen er på den ene side at

styrke deres egen position i forhold til SF og Socialdemokratiet i fagbevægelsen samt at opnå stemmer ved kommune- og folketingsvalgene.

Men hvorfor forsøger DKP så at invitere Socialdemokratiet og LO med?

Glider ledelsen af bevægelsen ud af hænderne på DKP eller andre opportuniste ved at arbejdermasserne rejser sig i en landsomfattende spontan kamp mod kapitalismen, svinder DKP-ledernes muligheder for at opnå positioner i det kapitalistiske samfundsapparat. Derfor er DKP-ledernes frygt for den bevægelse, de har opnået ledelsen af, den anden side af sagen. Som et lille parti med særdeles ringe tilslutning op til i dag har DKP ikke evner til at lede og kontrollere en større bevægelse. Socialdemokratiet har langt større evner og erfaring som forræderiske sabotører i arbejderbevægelsen.

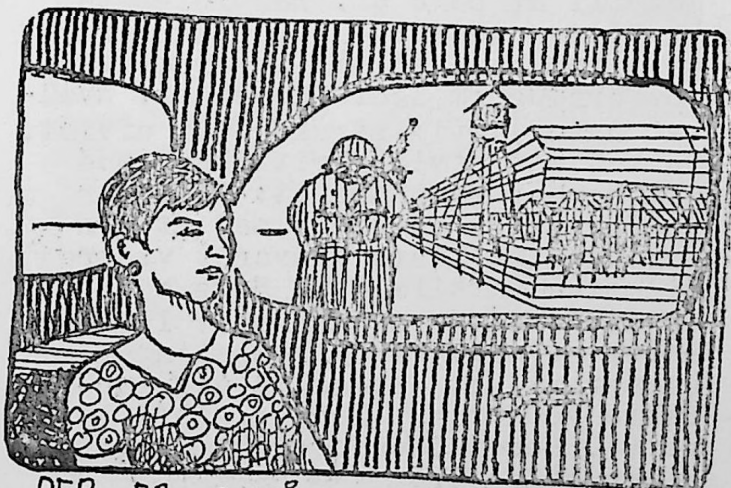
Dette er årsagen til, at DKP gør alle mulige krumspring for at overtale Socialdemokratiet til at tilslutte sig bevægelsen for dermed at overtage ledelsen i den. DKP's forræderi mod den danske arbejderklasse, som er af gammel dato, kommer i den nuværende situation til udtryk gennem dets rolle som murbrækere for "topagenten", Socialdemokratiet.

(21/2-1970)

INDEN HANNE REINTOFT
MELDTE SIG IND I DKP
HAVDE HUN VÆRET PÅ
STUDIE REJSE I ØSTBLOKKEN

DER ER SKØNT I ØSTEUROPA

DER ER OGSÅ SKØNT I SOVJET.

FOR PARTIKAMMERATER - ALTSÅ

KILDESKAT

til glæde for hvem ?

Kildeskatten er indført - og den er kommet for at blive. Alle politikere fra "de borgerlige" til de "røde" har det sidste par år underholdt befolkningen med, hvor dejligt det ville blive, når den blev indført. Det var, hvis man skulle tro på, hvad de sagde, udelukkende ønsket om at yde god service overfor os alle, der gav alle disse gæve folketingsmænd styrke til at arbejde så hårdt for kildeskattens gennemførelse.

Det er utvivlsomt fordelagtigt at slippe for at gå på posthuset, i banken eller på rodekontoet og betale skatten. Det er sikkert også en fordel for mange nu at betale skat i forhold til det, man tjener i øjeblikket og ikke af det, man tjente sidste år. Men det er knap så fordelagtigt, at udsættelse med betalingen eller nedsættelse af skatten nu er så godt som umulig at opnå - uanset hvad grund man har at anføre. Og hvis ikke folketingspolitikerne har ændret sig meget - hvad der ikke forekommer videre sandsynligt - så er det nok snarere disse ting, der har fået dem til at gøre reklame for kildeskatten.

Inflations- og prisskruen (pristalsreguleringen), neddæmpelse af arbejderklassens krav gennem pamperne i fagbevægelsen samt smidige afgifts- og skattesystemer som moms og kildeskatten - det er de tre økonomiske mekanismer, som det kapitalistiske samfund og dets politikere bedst kan undergrave den arbejdsbefolkningens købekraft med. Disse mekanismer kører side om side, de erstatter og supplerer hinanden, alt efter hvad det kapitalistiske Danmarks politikere og "eksperter" finder mest hensigtsmæssigt. Men hver mekanisme skal helst fungere godt og gnidningsløst. - Det gjorde det tidligere skattesystem ikke længere!

Med årene viste det sig stadig vanske-

ligere at inddrive skatterne på den gamle måde. Således var der alene i København ved årsskiftet 1969/70 flere hundrede tusinde personer, der var bagefter i skat. Dette til trods for at skattevæsenet i de sidste måneder inden kildeskattens indførelse, de fleste steder kørte løs uden skånsel på folk der skyldte, med løntilbageholdelser og udpantninger. Selv den henstand, der før var sædvane for at give i julemåneden til folk, der var i restance, blev ophævet.

Kildeskatten sikrer gnidningsløs og sikker inddrivning af skatterne i fremtiden. Samtidig håber politikerne utvivlsomt at kildeskattesystemet vil svække befolkningens årvågenhed overfor skatteforhøjelser: når man eengang har betalt det forhøjede beløb, gør man ikke så meget vrøvl, som hvis man får udleveret en skattebillet, hvor raterne først skal betales senere. Det er ligesom forholdet mellem at købe kontant og at købe på afbetaling. Den ting man allerede har betalt kontant, er man ikke nær så tilbøjelig til at klage over, som den man endnu skylder nogle afdrag på - fordi man udmærket ved, at man ikke kan lægge tryk på forretningen, der har solgt en ting, når den ikke har flere penge i klemme. Simpel kræmmerlogik, som sikkert ikke ligger de politiske folketingskræmmere fjern: Skatten må betales førend alt andet og uden vrøvl! Men politikerne og deres makkere i toppen af fagbevægelsen regner galt, når de tror, at den arbejdsbefolkning kan gennemskue dem. At tie stille er ikke altid det samme som at man er enig om en sag.

Kildeskatten vil med sikkerhed yderligere åbne befolkningens øjne for, hvem der ejer noget og har magt i samfundet og hvem der næsten intet ejer og ingen magt eller "indflydelse" har. Det danske samfunds opdeling i klasser er en kendsgerning som ikke kan tilsløres for flertallet for tid og evighed: Selv ikke af nok så "dygtige" snakkehoveder fra Socialdemokratiet, SF eller Danmarks kommunistiske Parti. At

Det er ikke gennem disse "arbejderpo-
litikere" at arbejderklassen og de øv-
rige arbejdende får opfyldt sine krav
- endsige får magten i sine hænder.
Tværtimod! det sker på trods af og ved
organiseret kamp imod disse folk og de-
res chefer: kapitalisterne og topembeds-
mændene i statsapparatet.

[illegible]

Brev fra en læser (uddrag):

ERFARINGER FRA DKP's RØLLE UNDER BESÆTTELSEN.

Splittelsen socialister imellem i vort land, har sin egen lange historie. Her gengiver "Arbejderbladet" kort, ... et historisk tilbageblik (her hentydes til artiklen i sidste nummer af Arbejderbladet: "Socialdemokratiet, DKP, og SF - et kort historisk tilbageblik". red.) "man" mange steder nikker genkendende til!

Jeg springer tilbage til 1943-44, på et illegalt kommunistisk partimøde, hvor modstandskampen burde være det væsentligste debateme, og højaktuelle - kunne "man" blive vidende til en meget lang "teoretisk" debat om, - hvad skal det nye sammensluttede kommunistiske og socialdemokratiske parti og deres presse - kaldes efter krigen!!!! Her var spiren på forhand lagt - til vor kapitulation efter krigen. Om dette kapitulationsprogram er inspireret fra medlemmer i frihedsrådet, eventuelt Frode Jacobsen, Børge Houmann, Alfred Jensen og Mogens Fog, har jeg ingen dokumentation for, men kendsgerninger taler trods alt sine tydelige sprog.

Forsøget på, fra kommunistisk side, med Aksel Larsen i spidsen, at få en sammenslutning af de to omtalte partier eksekveret, er ikke fra drømmenes overdrev, men den skinbarlige virkelighed. Afvæbningen af modstandsbevægelsen på et meget tidligt tidspunkt, var også resultat af konspiration på et meget tidligt stade af modstandsbevægelsens fødsel, her in mente - den danske brigade i Sverige!!!! Denne brigades opgaver måtte have været kendt af de af mig omtalte frihedsrådsmedlemmer. Dens opgaver var ikke som mange fejlagtigt har troet og stadigvæk tror - at være "kernen" i opgøret mod tyske tropper, som eventuelt ikke ville overgive sig. Dens opgaver var af politimæssig karakter - for som det hedder: at forhindre "de lange knives nat".

De kommunistiske P.6 grupper som besatte Vestre fængsel, (i samme periode som amerikanerne kastede deres første atombomber over Japan) for at gøre op med de egentlige landsforrædere (Gunnar Larsen m.fl.) blev hurtigt stoppet i deres forehavende ved hjælp af Aksel Larsen og Martin Nielsen.

Blandt modstandsbevægelsens revolutionære opstod utryghed og frygt for, at dette opgør med vilje blev udskudt - for aldrig at blive en kendsgerning. I samme åndedrag fjernedes de "upålidelige elementer" - revolutionære, fra deres forskellige mere eller mindre betydningsfulde poster. Sundholm, som var indrettet til "beskyttelse" af landsforrædderne, der blev bevogtet af modstandsfolk - fik udskiftet disse folk med det "man" dengang kaldte C.B. betjente! og tidligere såkaldte vagtværnsfolk overtog bevogtningen.

Vagn Erik Mortensen.

Vi ser meget gerne, at andre tidligere modstandskæmpere i lighed med V.E.M. sender os deres personlige erfaringer og iagttagelser - specielt om DKP-ledernes rolle. Besættelsestiden er en så lærerig periode, at vi ikke kan lade den gå i glemmebogen.

- red.

DRASTISK FORRINGELSE AF LEVEVILKÅRENE I USA

Det er ikke kun i Danmark, at skatter og varepriser stiger uafbrudt. USA, der af mange af vore politikere stadigvæk skildres som foregangslandet på levestandardens område, har i 60-erne udviklet sig til et skattehøkenes land.

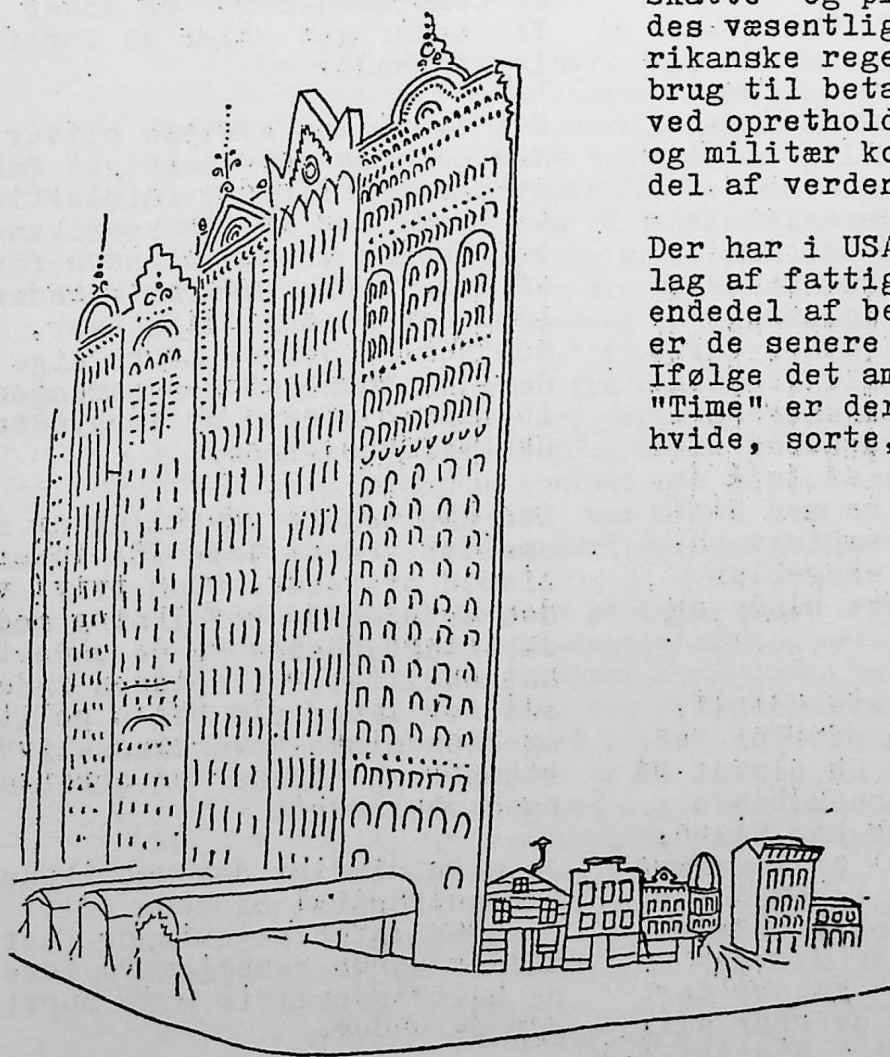
Ud af hver tjent dollar betaler USA's arbejdende befolkning i 1969 36 cents i skat. Samtidig

er priserne på forbrugsvarer i 1969 i gennemsnit steget med 5,7%. Disse prisstigninger er de største, der har været i 18 år.

År for år er den amerikanske arbejders realløn gået ned. Selv familier med indkomster over middel må nu spænde livremmen kraftigt ind. Stadig flere mennesker har været nødt til at søge bibeskæftigelse udenfor den almindelige arbejdstid for at få det til at løbe rundt.

Skatte- og prisstigningerne skyldes væsentligst de skiftende amerikanske regerings enorme forbrug til betaling af udgifterne ved opretholdelsen af økonomisk og militær kontrol over en stor del af verdens lande og nationer.

Der har i USA hele tiden været et lag af fattige på omkring en tiendedel af befolkningen. Dette lag er de senere år vokset betydeligt. Ifølge det amerikanske tidsskrift "Time" er der nu 29,7 millioner hvide, sorte, brune og gule ameri-

kanere, der lever under den officielle fattigdomsgrænse (ud af en samlet befolkning på ca. 200 millioner mennesker).

Både Kennedy, Johnson og Nixon har inden de blev valgt, haft strålende planer til løsning af fattigdomsproblemet, men disse har hver gang vist sig at være valgflask: Med hver plan der blev fremlagt øgedes antallet af fattige. En officiel amerikansk "Konference om fattigdom" har fastsat en årsindkomst på 5.500 dollars som det absolut mindste en amerikansk familie på fire personer kan klare sig for. I købekraft svarer dette beløb til ca. 14.000 danske kroner. Det er under denne grænse, de 29,7 millioner fattige lever.

Foruden underbetalt farvet arbejdskraft er der tale om aldersrentenydende arbejdere og funktionærer. Aldersrenten andrager i USA kun 800 dollars årligt (efter dansk købekraft ca. 2000 kr.). Desuden kan nævnes tjenestefolk - således tjente en husassistent i New York 120 dollars om måneden, men måtte betale 110 dollars i husleje, og en arbejdsmand, der tjente til livets ophold ved at grave kartofler op for andre og holde en park i orden, kunne ikke for sin indtægt klare at leje en lejlighed, men måtte bo med sin familie i en rusten campingvogn. Disse og mange andre eksempler har stået i amerikanske blade og aviser.

Nixon har på det seneste udtalt, at han så USA stillet overfor "en social krise". Det er nu blevet så tydeligt, at det går nedadbakke for de kredse der står bag Nixon, at han bliver nødt til at indrømme det officielt. Nixons bekymringer er jo lig med den classes bekymringer, som han selv er øverste repræsentant for - den klasse der i magt og profitbegær overgår alt, hvad der hidtil er set i historien.

Gennem stadig mere brutal fremfærd overfor fremskridtssøgende organisationer af sorte og hvide, sidst

udryddelseskampagnen overfor "De sorte pantere", der havde opfordret til væbnet sort selvforsvar overfor myndighedernes vilkårlighed og voldsmetoder i negerdistrikterne, har de herskende kredse vist, at de hverken kan eller vil løse USA's sociale, racemæssige, økonomiske problemer. Ved at vifte den amerikanske arbejdende befolkning om næsen med strålende planer foran hvert præsidentvalg, håber de at få fred og ro i endnu nogen tid til at udplyn dre befolkningen hjemme og i andre lande, som de har fået i saksen.

Men når de smukke ord ikke længere kan holde folket i ro, udkommanderes omgående væbnet politi og militær imod de udslag af utilfredsheden, der viser sig i form af demonstrationer og møder imod Vietnamkrigen eller de forringede leveforhold.

Det amerikanske styre bliver stadig mere og mere åbenlyst fascistisk. Meget tyder imidlertid på, at brede lag af den amerikanske befolkning er ved at have fået nok af det. F.eks. demonstreredes der imod det i adskillige byer, ligesom der afholdtes adskillige møder, da Washington-regeringen den 15. april sidste år forkyndte nye skatteforhøjelser.

Den historiske udvikling er altså omsider ved at løbe USA-imperialismen overende. Uden tvivl vil den arbejdende befolkning med industriarbejderne og de undertrykte nationaliteter i spidsen inden alt for lange slå USA's politiske og økonomiske "overklasseliv" i stumper og stykker og oprette sin egen statsmagt.

Jo mere stædigt den amerikanske monopolkapital og dens skiftende "pengevalgte" regeringer fastholder deres reaktionære inden- og udenrigspolitik - jo hurtigere går de under.

(ill. Steinberg)

HVORFOR ARBEJDER BLADET?

ARBEJDERBLADET udgives af en gruppe revolutionære kommunistiske arbejdere, funktionærer og intellektuelle, der er samlet på Mao Tsetung-tænkningens grundlag.

ARBEJDERBLADET henvender sig til arbejderklassen og andre arbejdende i Danmark - samt til de revolutionære intellektuelle, der ønsker at forbinde sig og kæmpe sammen med arbejderklassen - på arbejderklassens betingelser!

VORT FORELØBIGE FORMÅL ER:

at videregive de erfaringer, der er nedfældet i arbejderklassens revolutionære teori i en alment forståelig form til arbejderklassen. ARBEJDERBLADET vil således i sine artikler og løbesedler (tillægene) belyse en række danske såvel som internationale spørgsmål og på denne måde forbinde teori med praksis. Uddeling af løbesedler og salg af bladet vil fortrinsvis ske til de store arbejdspladser, hvor arbejderklassen er mest koncentreret.

Det er samtidig allerede fra starten vort formål at opsamle og viderebringe erfaringerne fra arbejderklassens kamp på arbejdspladserne. Dette sker kun ved jævnlig personlig kontakt med de mest interesserede blandt arbejderne, som så kan tilføre bladets indhold større dybde og hurtigere udvikling.

Hvad opnås ved at arbejde på denne måde? - Forhåbentlig, at de mest klassebevidste og erfarne arbejdere bliver interesseret i vort arbejde og hjælper os med det - både ved at kritisere det og ved at hjælpe med at få blad og løbesedler ud. Arbejderbladets redaktion er af den opfattelse, at kritik af arbejdet er noget godt. Hvis ikke vi kan stå for kritik, og hvis ikke vi evner at bruge kritikken fra den klasse, som vi arbejder for, til at forbedre dette arbejde, så vil vi falde i samme grøft som de eksisterende arbejderpartier og fagbevægelsens pampere. Så ville vi kun fortjene at blive foragtet og forkastet af arbejderklassen. Vi afholder derfor jævnligt kritikmøder med interesse-rede læsere, hvor blade og løbesedlers form, indhold, stof, stil osv. får hvad det fortjener.

PÅ LIDT LÆNGERE SIGT

er vort formål at hjælpe med at oprette revolutionære marxistiske arbejdercirkler, der kan dæmme op for de borgerlige "arbejderpartier"s sabotage af arbejderklassens kamp for at forbedre sine levevilkår og deres forræderi mod arbejderklassens langsigtede mål: at afskaffe det kapitalistiske system gennem revolution og erstatte kapitalisternes diktatur over arbejderklassen med arbejderklassens diktatur over kapitalisterne. ARBEJDERBLADET vil, hvis det evner til stadighed at lære af arbejderklassen og bruge erfaringerne fra teorien rigtigt, kunne samle og samordne cirklernes arbejde og berige dette arbejde udfra sit kendskab til fortidens erfaringer. På denne måde vil udviklingen kunne fremmes, og arbejderklassens stilling i kampen mod de enkelte kapitalister og hele det kapitalistiske system vil kunne styrkes.

PÅ LANGT SIGT

er vort formål at bidrage til samling af cirklerne i et nyt revolutionært kommunistisk arbejderparti. Ønsket om en sådan sammenslutning opstår først hos cirklernes medlemmer, når de har samlet tilstrækkelig styrke og udvekslet tilstrækkeligt med erfaringer fra kampen mod kapitalistklassen med samt dens "arbejderpartier" og faglige pampere. Opstår partiet på denne baggrund vil det allerede fra starten adskille sig milevidt fra de falske kommunisters parti (det såkaldte Danmarks Kommunistiske Parti), hvor ledelsen bl.a. på grund af manglende ideologisk sammensvejsning af medlemmerne er faldet i hænderne på folk, der snakker de faglige og politiske pampere fra de store "arbejderpartier" (Soc.Dem. & SF) efter munden for at få bare en lille smule "indflydelse" i det borgerlige samfund. De arbejder nu helt og holdent efter det kapitalistiske samfunds spilleregler og har i årevis end ikke haft den socialistiske revolution med i deres program. - Det nye parti vil med sikkerhed vide at lære af de negative erfaringer fra bl.a. Danmarks kommunistiske Partis løbebane.

ER OVENSTÅENDE FREMGANGSMÅDE ET "NYT" OG "ORIGINALT" PÅFUND FRA ARBEJDERBLADETS SIDE?

Absolut ikke! Baggrunden for den opridsede fremgangsmåde er almindelige og generelle erfaringer fra den revolutionære arbejderbevægelses historie nedfældet i teorien af bl.a. Lenin, og at erfaringerne viser, at den revolutionære arbejderbevægelse altid udvikler sig i kamp med forfalskninger af socialismen. Kun de steder, hvor et tålmodigt opbygningsarbejde efter ovenstående mønster er gået forud har arbejderklassens organisationer, af hvilke partiet er den højeste form for organisation, formået at holde stand imod kapitalistklassens sukker- og geværkugler og føre arbejderklassens kamp for socialisme igennem til sejr. Og kun de steder, hvor arbejderne har den direkte kontrol med og forbindelse til sine organisationer er det lykkedes at bevare den socialistiske statsmagt i arbejderklassens hænder.

ARBEJDERBLADET redigeres af et udvalg. - Ansvh. Ib Møller.
Abonnementspris: 10,00. - Løssalgpris: kr. 1,00.
Tillæg til ARBEJDERBLADET kan rekvireres gratis.

Giro 20019
ARBEJDERBLADET
c/o Jørgen Larsen
Vesterbrogade 143, II.
1620 København V